

לשמוע קול תורה – פסוק השבוע

פרשת שמיני

כשרות

"כָּל מִפְּרֻסַת פְּרֻסָּה וְשִׁסְעַת שִׁסְעָה פְּרֻסַת מַעֲלַת גְּרָה בְּבִהְמָה אֲתָה תֹאכְלוּ" (ויקרא יא, ג).

האכילה היא היצר הראשוני של בני האדם, בדומה לכל בעלי החיים. בדרך אכילתנו, אם עדינה היא או גסה, אנו נבחנים אם ככל בעלי החיים אנו או נעלים מהם. פרשתנו מלמדת כי הבהמות המותרות לנו באכילה הן בעלות שתי תכונות: מפריסות פרסה שסועה ומעלות גרה. מה מלמדות אותנו שתי התכונות הללו?

א. הפרסה השסועה הצמודה לכף רגלה של הבהמה היא מעין נעל חצויה החוצצת בינה לבין האדמה שעליה היא דורכת וממנה היא אוכלת. חציצה זו מעידה שאין הבהמה מתמזגת עם האדמה ונבלעת בה, אלא נעלה ממנה. ההקפדה לאכול דווקא בהמות שמתעלות מן הארץ מלמדת שאנו בני האדם חייבים להיות קדושים, להתרומם מן הארציות ולשאוף לקדושה ולרוממות.

ב. הבהמות המעלות גרה ניחנו במידת הסבלנות. תהליך האכילה שלהן מתבצע בהדרגה, שלב אחר שלב, ולא הכול נבלע בבת אחת בגופן ובדמן. אנו בני האדם חייבים להתנהל בסבלנות, לא לבלוע כל דבר אל קרבנו אלא לשלוט ביצרנו ולנתב אותם למקומות הנכונים בטוב טעם ודעת.

התורה מאריכה רבות בדיני הכשרות – המבדילים את האדם משאר בעלי החיים, שכן האדם מושפע הן מהדברים הנכנסים לפיו הן מדרך אכילתם. אכילה בקדושה מרוממת ומקדשת את חיינו בכל רובדיהם, ועל כן נאמר בסיומה של פרשת הכשרות: "וְהִתְקַדְּשֶׁתָּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי" (שם יא, מד).

שאל דוד בוצ'קו